

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 19 d'abril de 2010 sobre L'HOMME INQUIET, de Henning Mankell:

En general, els lectors del Grup ha trobat aquesta obra de Mankell llarga en excés, i en la majoria ha provocat una certa decepció; alguns fins i tot han confessat que els ha costat acabar-la. Al costat d'això, cal esmentar que també hi ha hagut lectors als quals *L'home inquiet* ha agradat i força, però no ha estat pas l'opinió dominant. Potser s'ha valorat la novel·la pensant en la importància de tota l'obra de Henning Mankell i per aquesta raó potser ha decebut; es va exposar, per exemple, que *La quinta mujer* o altres obres del cicle Wallander eren molt millors.

També es va comentar una certa falta d'intensitat en la història purament detectivesca de la novel·la (es va recordar que *El xinès* era més completa en aquest aspecte). En l'obra es van trobar barrejats un seguit d'estils o gèneres (policíac, thriller polític, espionatge). També es va retreure una excessiva obertura d'expectatives que no es resolen (com la que sembla iniciar-se amb l'esment d'Olof Palmer). La novel·la, certament, genera tensió, però sovint es queda en la indefinició. Cal reconèixer, però, la magnífica tècnica narrativa i l'estructura treballada de Mankell en l'obra, però es va detectar certa mancança de gruix argumental.

L'ambient es va trobar amarat de pessimisme (un tòpic molt nòrdic i molt suec, d'altra banda, amb molta referència al cafè, als sentiments depressius, a la foscor o a la preocupació pel clima i la temperatura). Que la trama rescati el fosc afer dels submarins espies ens situa en plena Guerra Freda i en el delicat paper de Suècia com a país no alineat i amb una situació geoestratègica molt compromesa, i que es va patir internament amb gran intensitat, tot i que, segons alguns lectors, en el terreny de l'espionatge Mankell no es belluga amb comoditat. El llibre, en opinió d'altres, també expressa una decidida denúncia de la feblesa i dels claroscurs de la democràcia. A més, Mankell, com gairebé sempre, també es mostra crític amb l'entorn social del país.

Pel que fa als personatges, la novel·la sembla ser el final de Kurt Wallander, que volta pels 60 anys, però ja comença a patir senyals inconfusibles de malalties senils. Es va dir que el record del seu pare porta Wallander a viure en soledat. Potser es nota un cert afany per part de Mankell d'eliminar el personatge, ja que el temps vital de Wallander corre bastant en paral·lel al de l'autor, i l'escriptor suec ja ha donat protagonisme a la filla del policia en obres anteriors, a part d'aquesta. També es va comentar que si el lector coincideix en la franja d'edat de Wallander, la novel·la es comprèn millor.

En l'argument es va trobar certa incongruència entre la senilitat prematura de Wallander i la seva actitud perspicaç com a investigador i policia. L'obra, al seu torn, expressa un trist enyor de la joventut i és un retrat encertat del procés de decadència vital. En conseqüència, l'obra relata bastant a fons el posicionament humà davant els reptes inevitables de la vellesa. Es va remarcar especialment el valor de la part més biogràfica de la novel·la enfront de la part detectivesca; de fet es va assenyalar que la trama policíaca només era una excusa per aprofundir en el personatge de Kurt Wallander.

El final de l'obra en general va decebre perquè hi ha crims que no es justifiquen i les trames, més que tancar-se, es difuminen. Es va parlar de referents o comparances amb les obres de Marianne Fredriksson; també es van establir paralel·lismes amb Manuel Vázquez Montalbán (en benefici de Mankell) i de John Le Carré o Graham Greene (aquí Mankell queda un pèl per sota, segons alguns parers). En la inevitable comparació amb Stieg Larsson, es va concloure que Henning Mankell és més literari i els seus personatges, més treballats.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves encertades contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

FRANKIE ADDAMS / FRANKIE Y LA BODA, de Carson McCullers, Empúries, 2009, 192 pg. / Seix Barral, 192 pg.

(Dilluns, **17 de maig** de 2010, a les 7 de la tarda).